

Publicerad 2008-09-21 12:30 av madigan

Att livet är orättvist behöver man inte vara begåvad eller rik för att fatta!

Pilutta blir Arg!2

Hon ringde till skolan och bad om ett möte med rektorn. Det ordnades och sonens klassföreståndare skulle också ansluta till mötet. Sonen var inte inbladad utan Pilutta ville först höra hur de stod sig till det hela.

I skolan mötte hon en gammal arbetskamrat som visade sig numera vara skolvärdinna. På deras gemensamma arbetsplats, hade hon mest gillat att vara tvär och spela översittare. En obehaglig upplevelse för Pilutta då det även visade sig att hon, var mamma till en av mobbarna i sonens klass. Herregud, hur mycket elände kan det bli på samma dag!

Rektorn och de två klassföreståndarna verkade trivas mycket gott tillsammans. De diskuterade lite allmänt om ditt och datt innan de registrerade Pilutta som knackat på och blivit inbjuden i rektorns arbetsrum.

Piluttas hår började resa sig på armarna.

Åhhååå, sa den ena klassföreståndaren en stor lång man. Jag har varit till tandläkaren nu på morgonen och det är så jobbigt!!! Oj,oj,oj!

Den andra kvinnliga klassföreståndarinnan smålog glatt och rektorn uttryckte sina åsikter om tandvärk.

Pilutta var inte det minsta intresserad kände hon att säga nått.

För att återgå till mitt ärende sa Pilutta. Vill jag bara säga att om jag får höra att min son är med i ett endaste slagsmål till eller blir nedslagen igen, vänder jag mig till polisen för en anmälan!

Rektorn tittade rätt surt och nedlåtande på den ensamma Pilutta, som inte hade ens den minsta lilla pappa med sig till den mobbade sonen. Komma här och ställa direktiv!!!!

Ja, sade han, jag ska sammankalla föräldrarna till pojkarna som håller på och framföra det här och se hur vi ska handskas med detta! Så tittade de tre anställda på skolan på varandra i gott samförstånd. För Pilutta återstod inte mycket annat att göra än att gå.

Piluttas son hade en utslagen framtand. Han orkade inte gå till skolan alls så småningom. Nu blev det han som låste in sig. Inte i badrummet. Men i lägenheten. På 2 år kunde han inte gå ut.

Ingen hjälp fanns att få för denna mobbade son. Panik-Ångest kallas det bla. Medan mobbarna hjälptes på alla möjliga sätt. De hade ju pappor med viktiga poster i samhället.

Pilutta behöver bara se sin son för att fortfarande minnas den tiden!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren madigan med Poeter.se id #16831 innehar upphovsrätten